

1. Jako právní zástupce supermarketu prodávajícího převážně zboží z Polska navrhnete možnou argumentaci unijním právem, která by směřovala proti české legislativě popsané v bodě A.

Jako zástupce se domníváme, že česká legislativa není v souladu s právem EU, jelikož mám za to, že se jedná o legislativu diskriminační. Český zákon nařizuje obchodníkům viditelně uvádět země, ze kterých je většina zboží jimi prodávaného.

Domníváme se, že došlo k porušení práva evropské unie, a to zejména volného pohybu zboží. Dále se domníváme, že zákon, ač by byl v souladu s právem EU, absolutně nespĺňuje test proporcionality a výsledné nevýhody převažují nad výhodami.

Svůj argument stavíme na člancích 34 a 35 SFEU, které zakazují opatření s účinkem rovnocenným množstevním opatřením. Soudní dvůr EU rozhodl v případě Dassonville, tak že veškerá legislativa členských států, která přímo nebo nepřím, potenciálně nebo skutečně ovlivňuje nebo narušuje trh uvnitř EU se považuje za opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením a ty jsou podle výše zmíněných článků zakázána. Tudíž se domníváme, že došlo k porušení článků 34 a 35 SFEU.

2. Naopak, zdůvodnete v dosahu unijní úpravy, proč je tato úprava v pořádku.

Úprava je z našeho pohledu v pořádku, a to i v rámci článků 34 a 35 SFEU. Domnívám se, že nedošlo k porušení ani jednoho z článků, jelikož soudní dvůr Evropské unie sice dospěl v rozsudku Dassonville k závěru, že se právní úprava, která narušuje nějakým způsobem trh rovná opatřením s účinkem rovnocenným množstevním omezením, ale také soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí Keck a Mithouard značně omezil použití článku 34. V rozsudku soud jasně vymezil, že je možné nastavení podmínek, které nejsou diskriminační na trhu členského státu, aniž by byl porušen článek 34. Na základě tohoto argumentu si myslím, že je tato úprava v pořádku a v souladu s unijní úpravou. Jelikož stát sice nastavil podmínky prodeje, ale které nejsou v povaze diskriminační (to znamená, že všichni prodávající mají stejná pravidla a podmínky k prodeji) a tedy je z našeho pohledu vše v pořádku a nesouhlasíme s argumenty druhé strany.

3. Výše popsaná úprava se netýká malých obchodníků s méně než 20 zaměstnanci. Jeden z nich se přesto rozhodl dobrovolně převažující země původu uvádět. Jeho obchodní strategie je pak postavena tak, že prodává výhradně české výrobky, což v reklamě náležitě zdůrazňuje. Co na to právo EU?

Pokud bychom měli zvážit, zda jednání uvedené v otázce třetí, jakkoliv porušuje právo EU odpovědní zní: NE! Otázkou však zůstávají další okolnosti, které by tento skutkový stav mohly provázet. Můžeme například tvrdit, že můžeme mluvit o klamavé reklamě v případě, že původ zboží prodávaného tímto obchodníkem nebude pouze české. Jinými slovy, pokud by se tímto označením snažil vyvolat ve spotřebiteli pocit, že se jedná o kvalitnější zboží než jiné, které se mu dostává v ostatních obchodních řetězcích. Avšak samotné dobrovolné uvádění země původu opravdu není problémem a jedná se o legitimní obchodní strategii za předpokladu, že se nedostaneme do výše popsaného skutkového stavu.

Slepičí klece.

Směrnice EU zavádí pravidla pro klecový chov. Část členských států (Polsko a Maďarsko) nezajistila jejich plné provedení. Slepice tak jsou chovány ve standardních neobohacených klecích. Prakticky to znamená, že příslušní chovatelé nemuseli nést náklady na nový standard. Česká republika zakazuje dovoz vajec z těchto zemí.

Česká republika zakázala dovoz vajec z Polska a Maďarska, protože nezajistili provedení směrnice EU, která zavádí pravidla pro klecový chov. Dovoz takových vajec je z pohledu České republiky diskriminační k tuzemským a dalším obchodníkům členských států, které takové opatření přijali, a tudíž se jim zvýšily náklady na chov slepic. Dále se Česká republika domnívá, že chování slepic v takových podmínkách je nešetrné a považujeme ho za středověké. Dále je nutné podotknout, že se jedná o směrnice Rady 1999/74/ES, která tuto povinnost stanovila členským státům splnit do 1. ledna 2002, tudíž je nábledni považovat zmíněné dva členské státy za úmyslně bojkotující.

Svůj zákaz stavíme na článku 36 SFEU, který členským státům povoluje použití zákazů a omezení vývozu a dovozu (případně tranzitu), která jsou odůvodnitelná na základě obecných důvodů neehospodářské povahy. Vnímáme, že první bod týkající se obchodníků může být vnímán jako hospodářský, ale druhý bod vnímáme jako stát v rozporu se svým veřejným pořádkem a veřejnou morálkou.

Dále argumentujeme rozsudkem Cassis de Dijon, který přiznává členským státům možnost výjimek ze zákazu opatření s rovnocenným účinkem množstevním omezením. Česká republika má tedy za to, že nedošlo k porušení článků 34 a 35, jelikož využila výjimek povolených podle článku 36 a případu Cassis de Dijon.

